

[Christmas Møller.]

tinget. Forholdene formede sig oven i Købet paa den Maade, at i de godt 6—7 Aar, hvor vi havde det saakaldte ensartede Fler-tal af Konservative og Venstre i Folketing og Landsting, var det dog ikke mere ensartet og ikke mere ensrettet, end at det ikke kunde skabe en fælles Regering, at det ikke kunde skabe en fælles Politik, at Regeringen selv stedse hævdede, at den var en udpræget Mindretalsregering.

Ved Landstingsvalget den 15. og 22. September 1936 ændredes dette fuldkomment. To Rigsdagssamlinger er gaaet siden. 113 Love gennemførtes i den første Rigsdagssamling, nær ved 100 vil blive gennemført i denne. Det er derfor berettiget at hævde, at det Danmark, vi har i Dag, lovgivningsmæssigt, administrativt, paa alle Omraader, hvor Regering og Rigsdag, hvor Administration og Lovgivningsmagt kan øve en bestemmende Indflydelse paa Landets Forhold — det Danmark bærer den nuværende Regering og dens Partier et absolut afgørende Ansvar for.

Jeg siger ikke dette for i nogen Henseende at løbe fra det Ansvar, mit Parti og jeg har. Vi staar ved alt, hvad vi har været med til at stemme for og gennemføre før og efter Landstingsvalget i 1936. Men vi har Lov til at fremhæve, at den nuværende Regering og dens Partier har et ganske særligt Ansvar, ikke for hvad der er strømmet ind over Landet af Ulykker og Vanskeligheder udefra, men for alt hvad der kunde være bødet paa Tidens Vanskeligheder gennem Lovgivning og Regering og ikke er det. 113 nye Love i sidste Rigsdagssamling og omtrent 100 nye Love i denne viser, at Regeringen ikke forgæves har appelleret til sine Partier om at være den til Vilje. Regeringen har faaet gennemført, hvad den vilde. Det Danmark, vi kender i Dag, forsvarsmæssigt, udenrigspolitisk, socialt, planøkonomisk, kulturelt, kort sagt Danmark af 1938 er den nuværende Regerings Værk, saa sandt som den i mange Henseender kunde have ændret ved Landets Forhold, om den havde villet det.

Der kan slet ikke være nogen Tvivl om, at ogsaa de mindre Lande og de smaa Folk oplever en revolutionær Tid, at vi i 150-Aaret for Bondestandens Frigørelse oplever en Tid, som vi maaske ikke selv gør os klar, men som ganske sikkert stiller det Krav til os at løse store Opgaver for Folk og Land som for 150 Aar siden. Demokratiet er i Støbeskeen. Det skal nu vise sig, om det demokratiske System forstaar at klare Tidens Vanskeligheder. Jeg tror og haaber,

den gør det. Mit Parti og jeg vil medvirke, hvad vi kan, til at dette kan ske. Men dette kræver, at Demokratiet forstaar at løse de Opgaver, der foreligger, og løse dem hurtigt og bestemt.

Maa jeg i denne Forbindelse have Lov at fremhæve, at det ikke blot er i Rigsdagen, at der navnlig hen mod en Rigsdagssamlings Slutning kan være noget underlig uvirkeligt over Arbejdet, det er der ogsaa over hele vort Folk. De store og mangfoldige Begivenheder ude i Verden, og først og fremmest i vor egen Verdensdel synes ofte i meget højere Grad at paakalde Interessen end vore egne, hjemlige Forhold. Det er utvivlsomt en national Skødesynd hos os Danske, at fremmede Landes og fremmede Folks Forhold ofte interesserer os mere, ja kan give Anledning til bitrere Strid mellem os end vore egne Forhold. Vi har mange Eksempler herpaa. Jeg skal ikke nævne noget, men kun fremhæve, at det er en overordentlig vigtig Opgave at komme bort herfra og forstaa, at vi har vor Opgave at løse i vort Land, at vi sammen med Nordmænd, Svenskere og Finner har vor Opgave at løse i Norden for, som jeg før har sagt, i en stridende Verden at skabe den Enklave af Frihed, Demokrati og Uafhængighed, som svarer til vort Folks Natur.

Jeg tror da, at vi skal handle efter, at vi lever i en Epoke, hvor der kræves Dristighed og Mod til at forsøge at gøre Tidens Gerning, at vi lever i et af disse Historiens Tidsafsnit, hvor det aldeles ikke kan nytte for den enkelte, hvilken Anskuelse han end har, at prøve paa alene at ræsonnere sig til, hvad nu hans Parti vilde gøre efter de Forudsætninger, det historisk og traditions-mæssigt har. En eneste Ting maa være Opgaven, nemlig at prøve paa at gøre op med sig selv, hvad Danmark i Dag har Ret til at kræve af os, hvilken Politik Danmark af 1938 har behov.

Paa intet Omraade viser dette Regeringens afgørende Ansvar sig saa stærkt som paa den økonomiske Politik. Ministeriets Politik koncentrerer sig stadig om Valuta-centralen som det afgørende Punkt, og denne Politik er vi nu som før bestemte Modstandere af. Medens Regeringen i disse to Rigsdagssamlinger har faaet gennemført over 200 Love, har Regeringen ved sin Politik ikke formaaet at skabe den Lighed mellem Landbrugserhvervet og andre Erhverv, som Tiden kræver. Vi kæmper stadig med en overordentlig stor Arbejdsløshed. Paa Skattepolitikens Omraade er Regeringen blevet, som Landstingsmand Lange